

HISTORIE: Dějiny Ukrajiny JINAK

- CZ24 News | 31. července 2022

UKRAJINA: K anonymním dějinám Ukrajiny rozesílaným po internetu musím přičinit zásadně odlišná fakta.

Ukrajina je zeměpisný název území, které patřilo ve východní části velkoruskému carství jako gubernie bez vlastní suverénní státnosti. Západní část patřivala Polsku, (Halič a Kamenec Podolský) a tzv. Zakarpatská Rus (Podkarpatská Rus) patřila rakousko-uherskému soustátí. Historický a etnografický název tohoto území byl Malorus, tak, jako mimo jiné stanovili i slavisté, např. J.P.Šafařík ve své Mapě Slovanstva a základním díle o slovanských jazycích, Slovanském národopise, vydaném již roku 1843.

Pokusy kozáckých atamanů Bogdana Chmelnického, Ivana Mazepy, a dalších povstalců, o autonomii Malorusi – oni sami se nazývali Rusíny – , skončily vždy porážkou. Takže Malorus neboli “Ukrajina” (názvy se souběžně používaly ještě Američany roku 1944!) je jedno a totéž. Není to výmysl velkoruských šovinistů! I náš velký slavista prof. Niederle ve své mapě Slovanska v díle Slovanský svět označuje Ukrajinu jako Malorus, v roce 1909.

Státnost Malorusi neboli Ukrajiny nebyla ani darem carů, ani darem Stalina, natož darem Chruščova. První státnost moderní Ukrajiny (název Ukrajina začali používat maloruští intelektuálové národovci již v polovině 19.století, přičemž název Malorus a Rusínsko pro Zakarpatí se užívaly souběžně) vznikla až na základě intervence německé Mackensenovy armády roku 1917.

V době I. světové války území Malorusi okupovaly dvě armády Centrálních mocností – německá úspěšná armáda Mackensenova, a méně úspěšná rakouskouherská armáda Böhm-Ermolliho (ta, která prohrála bitvu u Zborova).

Když padla carská vláda, poté Prozatímní vláda v Rusi, ustavili odpůrci carské říše tzv. Centrální národní ukrajinskou radu. Vedle ní vzniklo několik dalších Národních rad, jedna z nich na Podkarpatské Rusi v čele s emigrantem dr. Žatkovičem v USA. Tato rada se v roce 1918 odtrhla od Centrální ukrajinské rady i od maďarské dosavadní vlády a spojila se s Republikou Česko-slovenskou ustavenou podle Washingtonské deklarace TGM, Beneše a M.R. Štefánika. Ve zkratce RČS – název ČSR vznikl později.

Mackensenova armáda tolerovala vznik nezávislé Ukrajiny odtržené od Polska i od Rusi, metamorfované v sovětské Rusko po Velké říjnové revoluci. Pod jejím protektorátem vznikla I. Ukrajina s Centrální vládou, které předsedal gen. Skoropadský, následník atamana Petljury. Dalším členem byl ataman Machno. Tato vláda vládla pomocí tzv. dekretů – universálů. Účelem takto vzniklé Ukrajiny bylo oslabení území Ruska a východiště pro další válečné intervence proti němu, což prokázala i zahraniční intervence 21 států Západu pomocí Sovětům nepřátelských bělogvardějců.

Sem patří boje s tzv. “šedou kontrolou”, jak ji nazývali bolševici. Byl to boj s vojsky atamana Judeniče, Krasnova, Děnikina, Kolčaka, Petljury a Machna. Sem spadá ustavování tzv. kozáckých nezávislých vojsk, rozpuštěných po této občanské válce vzniklým SSSR po r.1922. Tito kozáci (Donští, manyčtí, terečtí, – názvy podle řek, kde sídlili, atd.) po napadení SSSR hitlerovským Německem se rozdělili na zrádce sovětské Rusu a na loajální kozáky SSSR. Zrádci se přidali k hitlerovské armádě, vytvořili tzv. Kozácký stan pod veliteli Krasnovem, Vlasovem, Kononovem, Bunjačenkem, Holmstonem-Smyslovským, a dalšími, a sloužili Wehrmachtu nejprve jako tzv. Hilfswillige (dobrovolci), později jako tzv. ROA _ “Ruská osvobozená armáda”. U nás se jim říkalo a zdomácněl název vlasovci.

Tyto oddíly cvičili generálové Wehrmachtu a Waffen SS, jako například gen. Helmut von Pannwitz, jenž byl po válce zajat a popraven roku 1947. Jelcinovská prokuratura jej posmrtně "rehabitovala" za intervence jeho vnučky. Pro Moravany má význam jeden z nacistických důstojníků wehrmachtu, Philipp von Schoeller, tzv. "olympionik z wehrmachtu", (Mistr světa v přeskoku na koni), nikdy nedenacifikovaný, který cvičil 6.regiment těreckých kozáků a dostal za to vysoké nacistické vyznamenání "Angehörige des Ostvölker" I. a II. stupně. Byl to člen rodiny Schoellerů vlastníci na Moravě průmyslové podniky a zámek Račice u Vyškova. Byl manželem zesnulé Idy Salmové, která neúspěšně žádala 28 let o restituci rájeckého panství. Jeho nacistická vyznamenání jsem rozkryl pro Ministerstvo vnitra.

Gen. Holmston-Smyslovský zase velel kozákům Wehrmachtu, kteří utekli před kapitulací před Sověty a Brity do Lichtenštejnska, které tím de facto porušilo svůj neutrální statut na konci války r.1945. Tato fakta, roztroušená ve speciální literatuře, nejsou obecně známa veřejnosti, jsou spíše pečlivě utajována. A dnes jsou utajována i z důvodů tzv. restitučních nároků Liechtensteinů vůči ČR.

Zpět k Ukrajině. První státnost Ukrajiny ukončilo vítězství sovětského Ruska nad bělogvardějci v občanské válce. Teprve poté po tzv. brest-litevském míru se části Ukrajiny připojily k sovětskému Rusku. Byl to výsledek válečných operací I. světové války a občanské války proti bolševikům. Z hlediska státoprávní kontinuity šlo de facto o restituci bývalého guberniálního území ruského carství až po tzv. Curzonovu linii mezi nově obnoveným Polskem na straně jedné a sovětským Ruskem na straně druhé. (Curzonova linie byla tak nazvána podle britského politika lorda Curzona, který navrhl rozhraničení mezi Polskem a Běloruskem a Ukrajinou, na základě etnografického principu.)

Druhá státnost Ukrajiny - bez legitimního hraničního vymezení, jak to konstatovala OSN - nastala až po rozbití SSSR nazývaného též "rozpadem SSSR" v tzv. bělověžských jednáních roku 1991, ovšem bez celostátního referenda národů SSSR! Historikové budou hodnotit toto tzv. "rozdělení SSSR" velmi kontroverzně, a otázka jeho legitimacy bude hrát prvotní roli v jejich hodnocení.

K otázce současného konfliktu nelze prozatím říci více, nežli to, že určení prvotního agresora musí být provedeno nikoli antihistorickými propagandistickými bláboly, ale komplexním rozbohem jak legitimacy státu Ukrajina, tak jeho vývoje po r.2014 po tzv. státním převratu zvaném Majdan.

AUTOR: Jiří Jaroš Nickelli

[ZDROJ](#)